

RICK RIORDAN

A VILLÁMTOLVAJ

★ „Sodró erejű történet a hősiességről”

— Kirkus Reviews

RICK RIORDAN
A VILLÁMTOLVAJ
PERCY JACKSON ÉS AZ OLIMPOSZIAK

RICK RIORDAN

A VILLÁMTOLVAJ
PERCY JACKSON ÉS AZ OLIMPOSZIAK

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

I. ⚡ ΜΙΠΥΣΖ ΕΓΥ ΜΑΤΕΚΤΑΠΑΡ

Tudod, én nem akartam félvér lenni.

Ha azért olvasod ezt a könyvet, mert azt gyanítod, hogy te is félvér vagy, azt ajánlom, most csukd be, és ne is olvasd tovább! Bármit is hazudott a születésedről az anyukád vagy apukád, hidd el nekik, és próbálj meg normális életet élni!

Félvérnek lenni veszélyes. Félelmetes. Az esetek többségében úgy végződik, hogy a félvér fájdalmas és elég ronda halált hal.

Ha normális, szóval telivér gyerek vagy, és azért olvasod ezt a könyvet, mert úgy gondolod, hogy a sztori az elejétől a végéig kitaláció, az oké. Olvasd nyugodtan tovább! Irigyellek, amiért azt hiszed, hogy mindebből egy szó sem igaz, hogy valójában nem is történt meg.

De ha magadra ismeresz ezeken az oldalakon – és úgy érzed, a lelked mélyén valami nyugtalanít –, azonnal hagyd abba az olvasást! Lehet, hogy közénk tartozol. És amint rádöbbsz, hogy ez a helyzet, már csak idő kérdése, hogy *ők* is megsejtsék, és akkor eljönnek érted.

Ne mondd, hogy nem figyelmeztettek!

A nevem Percy Jackson.

Tizenkét éves vagyok. Néhány hónapja még a Yancy Akadémia bentlakó diákja voltam. Ez egy magániskola New York állam északi részén, ahol problémás gyerekek tanulnak.

Problémás gyerek vagyok?

Aha. Mondhatni.

Rövid és szájalmas életem bármely pontján kezdhetném a bizonyítást, de a dolgok tulajdonképpen csak múlt májusban kezdtek rosszabbra fordulni: amikor a hatodik osztály, az én osztályom, tanulmányi kirándulásra indult Manhattanbe. Huszonnyolc dilis gyerek és két tanár egy sárga iskolabusszal a Metropolitan Múzeumba tart, hogy ókori görög és római alkotásokat bámuljanak.

Tudom, ez valóságos kinszenvedésnek hangzik. A Yancy osztálykirándulásainak többsége ilyen.

De ezt a kirándulást Mr. Brunner, a mitológiatanárunk vezette, úgyhogy lehetett némi reményem.

Mr. Brunner középkorú pasas, és motoros kerekesszékkal közlekedik. Haja ritkuló, a szakálla satnya, mindig kávészagú, kopott tweedzakóban jár. Az ember nem is hinné, hogy jó fej, de történeteket és vicceket mesélt nekünk, és az óráin hagyott minket játszani. Bámulatos, mondhatni isteni gyűjteménye volt görög meg római páncélokból és fegyverekből, szóval ő volt az egyetlen tanár, akinek az óráján nem aludtam.

Reméltem, hogy rendben megússzuk a kirándulást. Illetve legalábbis reménykedtem, hogy ezúttal nem kerülök bajba.

Ember, hogy mekkorát tévedtem!

Tudod, az a helyzet, hogy az ilyen túrákon mindig történik velem valami. Mint ötödikben is, amikor az előző iskolámmal elmentünk a saratogai csatatérre, és adódott egy kisebb balesetem a forradalom egyik ágyújával. Nem is az iskolabuszra céloztam, mégis kicsaptak. És azelőtt, a negyedikes sulimban, amikor a Tengervilág cápamedencéje mögött a kulisszatitkokba avattak be minket. Meghúztam egy emelőrudat. Pontosabban nem a megfelelő emelőrudat húztam meg, mire az osztály váratlan, ámde gyors úszásra kényszerült. És azelőtt meg... nos, hát képzelheted.

Elhatároztam, hogy az idei osztálykirándulást balhémentesen végszelem át.

A város felé menet egész úton el kellett viselnem Nancy Bobofit baromságait. Ez a szeplős, vörös hajú, kleptomániás lány a legjobb haverom, Grover fejét bombázta mogyoróvajás-ketchupos szendvicсарabokkal.

Grover könnyű célpont. Vézna gyerek. Ha valami bántja, sír. Biztos bukott már pár osztályt, mert hatodikos létére már csupa pattanás, és az állán szakáll pelyhedzik. Ráadásul rokkant. Életre szóló felmentést kapott tornából, mert a lábizmaival nem stimmel valami. Furcsán jár, mintha minden lépés fájna neki, de ne dőlj be ennek! Látnod kellene, hogy tud futni, amikor a menzán húsos-chilis tortilla van ebédre.

Szóval, ez a Nancy Bobofit szendvicsgalacsinokkal dobálta, amik beleragadtak Grover göndör, barna hajába, a csaj pedig nagyon jól tudta, hogy én nem tehetek semmit a barátom védelmében, mert már így is próbaidőn vagyok. Az igazgató tanteremfogságban való elpusztulással fenyegetett arra az esetre, ha ezen az osztálykiránduláson bármi rossz, kínos, kényelmetlen vagy akár csak enyhén mulatságos incidens történne.

– Megölöm ezt a tyúkot! – morogtam oda a haveromnak.

Grover próbált csitítani.

– Semmi gond. Szeretem a mogyoróvaját.

Majd elhajolt Nancy ebédjének újabb falatkája elől.

– Na, ebből elég volt! – Felkászálódtem, de Grover visszahúzott az ülésre.

– Már így is próbaidőn vagy – figyelmeztetett. – Tudod, hogy téged hibáztatnak, ha bármi történik.

Visszatekintve azt kívánom, bárcsak ott és akkor betakartam volna pár maflással Nancy Bobofitet. A tanteremfogság semmi ahhoz a zúrhöz képest, amibe belekeveredtem.

Mr. Brunner vezette a múzeumi körsétát.

Ő gurult az élen a kerekesszékekkel, mi meg követtük a nagy, visszhangos kiállítótermeken keresztül, márványszobrok és nagyon régi, fekete és narancsszínű kerámiákkal teli vitrinek előtt.

Elképesztő, hogy ez a cucc túlélte két-három ezer évet!

Brunner egy körülbelül négy méter magas kőoszlop köré terelt minket, amelynek nagy szfinx ült a tetején, és kezdte elővezetni, hogy az egy *sztelé*. Az ilyen oszlopok sírokat jeleztek, és ez a darab egy velünk körülbelül egykorú lány sírköve volt. Az oldalán látható faragásokról magyarázott. Próbáltam figyelni arra, amit mond, mert egész érdekes volt, de az osztálytársaim rá se bagóztak, mindenki dumált valakivel, és hiába szóltam nekik többször is, hogy fogják már be, a másik kísérő tanár, Mrs. Dodds ferde szemmel nézett rám, pedig nem is hallotta, mit mondtam.

Mrs. Dodds kis termetű asszony, Georgia államból való. Fekete bőrdzsekiben jár, pedig már ötvenéves is elmúlt. Kinéztem belőle, hogy képes lenne akár Harley motoron behajtani az öltözőszekrényünkbe. Év közben jött a Yancybe, amikor az előző matektanárunk idegösszeomlást kapott.

Mrs. Dodds a legelső naptól fogva kedvelte Nancy Bobofit, és úgy ítélte meg, hogy vele ellentétben én egy elfajzott, megátalkodott, mindenre képes kölyök vagyok. Ha görbe ujjával rám bökött, és negédesen megszólalt: „Nos hát, drágaságom...” – abból biztosra vehettem, hogy legalább egy hónap tanteremfogságra ítélnék.

Egyszer utasított, hogy radírozzam ki a megoldásokat a régi matekkönyvekből. Éjfélig ezzel kínlódtam. Mondtam is Grovernek, nem hiszem, hogy Mrs. Dodds emberi lény. Grover pedig mélységes komolysággal nézett rám, és azt felelte:

– Ebben tökéletesen igazad van.

Mr. Brunner továbbra is a görög síremlék-művészetről beszélt.

Végül aztán Nancy Bobofit vihogva mondott valamit a *sztlén* látható meztelen férfiről, mire hátrafordultam, és rászóltam:

– Befognád már végre?!

Hangosabbra sikerült, mint szándékoztam.

Az egész osztály röhögött. Mr. Brunner félbeszakította a kiselőadást.

– Mr. Jackson – tudakolta –, volna netán valami hozzáfűzni-valója?

Rákvörös lett az arcom.

– Nem, tanár úr.

Mr. Brunner a *sztlé* egyik jelenetére mutatott.

– Akkor esetleg elmondaná nekünk, mit ábrázol ez a kép?

A faragványra néztem, és megkönnyebbülten lélegeztem fel, mert ami azt illeti, felismertem.

– Kronosz megeszi a gyermekeit. Ugye?

– Igen – felelte Mr. Brunner, de még nyilvánvalóan elégedetlenül. – És vajon miért teszi ezt?

– Nos... – Törtem a fejemet, hogy eszembe jusson. – Kronosz volt az istenkirály, és...

– Isten? – kérdezte Mr. Brunner.

– Titán – igazítottam ki magamat. – És... nem bízott a kölykeiben, akik istenek voltak. Szóval... Kronosz egyszerűen felfalta őket, igaz? De a felesége elrejtette a csecsemő Zeuszt, és Kronosznak követ adott helyette. És később, amikor Zeusz felnőtt, csellel rávette Kronoszt, hogy rókázza ki a fivéreit és nővéreit...

– Fúúúúú! – szólalt meg az egyik lány mögöttem.

– ...és aztán nagy harc kezdődött az istenek és a titánok között... – folytattam. – És az istenek nyertek.

Kuncogás, vihogás hallatszott.

Mögöttem Nancy Bobofit azt motyogta egy barátnőjének:

– Nem mintha az életben sok hasznát vennénk ennek. Majd épp az szerepel az állaspályázatok tesztjeiben, hogy: „Fejtse ki, miért falta fel Kronosz a kölykeit!”

– Mr. Jackson – szólított fel Mr. Brunner –, Miss Bobofit kitűnő kérdésére reagálva elmagyarázná, vajon miért fontos ez a való életben?

– Bukta – mormogta Grover.

– Fogd be! – sziszegte Nancy, a hajánál is vörösebb arccal.

Végre Nancy is megkapta a magáét! Mr. Brunner volt az egyetlen, aki mindig meghallotta, ha a csaj beszólt. Radarfüle volt.

Elgondolkodtam a kérdésen, aztán vállat vontam.

– Nem tudom, tanár úr.

– Értem. – Mr. Brunner csalódottnak tűnt. – Hát, ez fél pontot ér, Mr. Jackson. Zeusz valóban beetette Kronoszt: mustár és bor keverékét nyelte vele, amelytől az apa kiöklendezte őt lenyelt gyermekét. Ezek halhatatlan istenek lévén emésztetlenül éltek és növekedtek a titán gyomrában. Az istenek legyőzték apjukat, darabokra kaszabolták a saját sarlójával, és a maradványait szétszórták a Tartaroszban, az Alvilág legsötétebb bugyrában. Ezzel a boldogságos végszóval elérkeztünk az ebédszünethez. Mrs. Dodds, megtenné, hogy kivezet minket?

Az osztály elindult kifelé, a lányok a hasukat fogták, a srácok lökdösődtek és idiótán viselkedtek.

Grover és én már követtük volna őket, amikor Mr. Brunner utánam szólt:

– Mr. Jackson!

Tudtam, mi következik.

Mondtam Grovernek, hogy menjen csak. Aztán Mr. Brunner felé fordultam.

– Tessék, tanár úr!

Mr. Brunnernek olyan nézése volt, hogy nem eresztette az embert. Barna szem, átható tekintet, olyan érzésem támadt, hogy több ezer éves ez a tekintet, és már mindent látott.

– Meg kell tanulnia a választ a kérdéseimre – mondta Mr. Brunner.

– A titánokról?

– A való életről. És arról, mire alkalmazhatja ott az ismereteit.

– Öh...

– Amit tőlem tanul – folytatta –, az létfontosságú. Remélem, ilyenek is tekintik! Csak a legjobb teljesítményt vagyok hajlandó elfogadni magától, Percy Jackson.

A magam részéről pipa voltam rá, amiért pont az én esetemben helyezi ilyen magasra a mércét.

Úgy értem persze, hogy az elég érdekes volt, amikor az iskolai bajnokságon görög páncélba öltözött, és azt dörögte: „Rajta!”. Kihívott bennünket ”kard a kréta ellen”, hogy fussunk a táblához, és írjuk fel minden valaha élt görög és római alak nevét, az anyjuk nevét és hogy milyen istent imádtak. De Mr. Brunner azt várta tőlem, hogy ugyanolyan jól teljesítsek, mint a többiek, annak ellenére, hogy én diszlexiás vagyok, és figyelemzavarom is van, és a bűdös életben soha nem kaptam hármasnál jobb jegyet. De nem is: ő azt várta tőlem, hogy jobb legyek, mint a többiek. Én meg egyszerűen képtelen voltam megtanulni azt a rengeteg nevet és adatot, nemhogy helyesen le tudjam írni.

Mormogtam valami olyasmit, hogy nagyon fogok igyekezni. Mr. Brunner szomorú tekintete hosszan időzött a *sztélén*, mintha annak a lánynak a temetésén lenne.

Azt mondta, menjek és ebédeljek meg a többiekkel.

Az osztály a múzeum főlépcsőjén gyűlt össze, ahonnan elgyöngyörködhetek az Ötödik sugárút gyalogosforgalmában.

Az égen nagy vihar készülődött... olyan fekete felhőket még sosem láttam a város felett. Arra gondoltam, talán a globális felmelegedés vagy valami ilyesmi miatt van, mert az időjárás egész New York államban igen szeszélyes volt már karácsony óta. Hatalmas hóviharak dúltak, és árvizek meg villámcsapástól keletkezett futótűzek pusztítottak. Úgyhogy az sem lepett volna meg, ha hurrikán közeledik.

Úgy tűnt, senki más nem vette észre. Az osztálytársaim egy része sós keksszel etette a galambokat. Nancy Bobofit egy hölgy retiküljéből próbált elcsórni valamit. Mrs. Dodds persze ebből semmit sem vett észre.

Grover és én a szökőkút szélén, a többiektől távolabb ültünk. Talán így nem tűnik fel mindenkinek, hogy mi is *abból* az iskolából jöttünk – abból az iskolából, ahová idétlen lúzerek járnak, akik máshova be se kerülnének.

– Tanteremfogság? – kérdezte Grover.

– Á, Brunner nem olyan. Csak nem bánnám, ha néha leszállna rólam egy kicsit. Nem vagyok egy zseni.

Grover egy ideig nem szólt egy szót sem. Aztán, amikor már azt hittem, hogy valami mély, filozofikus megjegyzést tesz, hogy jobban érezzem magamat, azt sóhajtotta:

– Megehetem az almádat?

Nemigen volt étvágyam, ezért odaadtam neki.

Azon kaptam magam, hogy a sugárúton nyüzsgő taxikat bámulom, anyára gondolok meg a lakásunkra, nem messze innen. Karácsony óta nem láttam anyát. Elfogott a kísértés, hogy beüljek egy taxiba, és hazamenjek. Anya biztosan megölelné, és örülne, hogy láthat, de biztosan csalódott is lenne. Rögön visszaküldene a Yancybe, a lelkemre kötné, hogy igyekezzek jobban, szedjem össze magamat meg ilyesmi, annak ellenére, hogy hat év alatt ez a hatodik iskolám, és valószínűleg innen is

kirúgnak. Képtelen lennék elviselni, milyen szomorú szemmel nézne rám.

Mr. Brunner a mozgássérülteknek kialakított rámpa alján parkolta le a kerekesszéket. Zellerszárat rágott, és papírkötésű könyvet olvasott. A kerekesszék háttámlájából piros esernyő állt ki, úgy festett, mint egy motorizált kávéházi asztal.

Már éppen ki akartam csomagolni a szendvicsemet, amikor Nancy Bobofit jelent meg az undok haverjaival – gondolom, el-unta, hogy turistáktól lopkodjon –, és a maradék ebédjét Grover ölébe borította.

– Hoppá! – vigyorgott rám görbe fogaival. Szeplői narancsszínűek, mintha valaki híg narancslekvárt spriccelt volna rá.

Próbáltam nyugodt maradni. Az iskolapszichológus milliószor elmondta már... számoljak el tízig, uralkodjak a dühömmön. De teljesen elborult az agyam. A dühödt tenger robaja visszhangzott a fejemben.

Nem emlékszem, hogy hozzáértem volna, csak arra emlékszem, hogy Nancy fenéken ül a szökőkútban, és visít:

– PERCY BELELÖKÖTT!

Mrs. Dodds megjelent mellettünk a semmiből.

A srácok izgatottan suttoztak:

– Te láttad?

– ...a víz...

– ...mintha beszippantotta volna...

Nem értettem, miről beszélnek. De azt sejtettem, hogy már megint bajban vagyok.

Amint Mrs. Dodds meggyőződött róla, hogy a szegény kicsi Nancynek nem esett baja, és megígérte neki, hogy kap egy új pólót a múzeum ajándékboltjából, satöbbi, satöbbi, hozzám fordult. Diadalmas tűz villant a tekintetében, mintha olyasmi történt volna, amire a félév eleje óta várt.

– Nos hát, drágaságom...

– Tudom – mormogtam. – Egy hónap munkafüzet radiózás.
Mint kiderült, nem ez volt a nyerő válasz.

– Jöjjön csak velem! – mondta Mrs. Dodds.

– Várjon! – kiáltott Grover. – Én voltam. Én löktem be.

Csodálkozva bámultam rá. Nem tudtam elhinni, hogy megpróbál védeni engem. Mrs. Dodds mindig halálra rémisztette Grovert.

Metsző tekintettel nézett rá, és Grover pihés álla megremegett.

– Nem hinném, Mr. Underwood – mondta.

– De...

– Maga itt marad!

Grover kétségbeesetten nézett rám.

– Nincs semmi baj, ember – vigasztaltam. – Kösz, hogy megpróbáltad.

– Drágaságom! – vakkant rám Mrs. Dodds. – Most!

Nancy Bobofit vigyorgott.

Extra gyilkos pillantást vetettem rá: „később úgyis megöllek”. Megfordultam, hogy szembenézzek Mrs. Doddsszal, de már nem volt ott. A múzeum bejáratánál állt, jó messze, a lépcső tetején, és türelmetlenül intett, hogy menjek már.

Hogyan ért oda olyan gyorsan?!

Sok ilyen pillanatom van, amikor az agyam lelassul, kihagy meg ilyesmi, és csak arra emlékszem, hogy kimaradt valami. Mintha a világegyetem kirakósjátékából kiesett volna egy puzzle darab, és én a mögötte levő ürességbe bámulnék. Az iskolai pszichológus szerint ez a figyelemzavar a betegségem tünete, az agyam időnként rosszul értelmez bizonyos dolgokat.

Én nem voltam ebben olyan biztos.

Mrs. Dodds után mentem.

A lépcsőn félútról visszanéztem Groverre. Sápadt volt, Mr. Brunnerről rám nézett és vissza, többször is. Mintha azt akarná, hogy Mr. Brunner vegye észre, mi történik, de Mr. Brunner nagyon elmerült a regényolvasásában.

Megint felnéztem. Mrs. Dodds megint eltűnt. Már odabent volt a múzeumban, az előcsarnok végén, és integetett, hogy siessek.

Oké, gondoltam. Új pólót vesz Nancynek az ajándékoltban.

De nyilvánvalóan nem ez volt a terv.

Utánamentem a múzeumba. Amikor végül utolértem, a görög-római részlegben álltunk.

A teremben rajtunk kívül senki.

Mrs. Dodds karba font kézzel állt egy görög isteneket ábrázoló, nagy márványfríz előtt. Furcsa, félelmetes torokhangot hallott... mintha morogna.

Akkor is ideges lettem volna, ha nem hallatja azt a hangot. Elég kellemetlen egyedül maradni egy tanárral, különösen, ha az a tanár Mrs. Dodds. Volt valami abban, ahogy a frízre nézett... mint ha porrá akarná zúzni...

– Az utóbbi időben sok gondot okoztál nekünk, drágaságom...
– szólt fojtott hangon.

Nem akartam kockáztatni, ezért azt mondtam:

– Igen, tanárnő.

Bőrkabátjának mandzsettáját húzgálta.

– Komolyan azt gondoltad, hogy ezt megúszod?

Tekintete nem is őrült volt. Annál egy fokkal rosszabb.
Gonosz.

Tanárr, gondoltam idegesen. Nem hinném, hogy bántana.

– Jobban fogok igyekezni, tanárnő kérem.

Mennydörgés rázta meg az épületet.

– Nem vagyunk bolondok, Percy Jackson! – közölte Mrs. Dodds. – Csak idő kérdése volt, hogy megtaláljunk. Vallj hát, és kevesebbet fogsz szenvedni!

Fogalmam sem volt, miről beszél.

Csak arra tudtam gondolni, hogy a tanárok felfedezték az illegális cukorkakészletemet, amiből a kollégiumban árultam. Vagy rájöttek, hogy a *Tom Sawyer* dolgozatomat az internetről szedtem le, és nem is olvastam a könyvet, és most törlik az ezért kapott osztályzatomat. Vagy ami ennél is rosszabb, arra kényszerítenek, hogy elolvassam a könyvet.

– Nos? – sürgetett parancsolón.

– Tanárnő kérem, én nem...

– Lejárt az időd!

Ekkor elképesztő dolog történt. A szeme úgy izzott fel, mint a parázs. Ujjai karmokká nyúltak. A dzsekije nagy bőrszárnyakká olvadt.

Nem ember volt már. Hanem aszott banya, denevérszárnyú, karmos ujjú, szájából sárga agyar állt ki, és éppen arra készült, hogy engem cafatokra tépjen.

Aztán a látomás még furcsábbá vált.

Mr. Brunner, aki egy perce még a múzeum előtt olvasott, begurult a galéria ajtaján, kezében toll.

– Hajrá, Percy! – kiáltotta, és felém hajította a tollat.

Mrs. Dodds nekem támadt.

Üvöltve félreugrottam, és éreztem, hogy karmok hasítják a fülem mellett a levegőt. Elkaptam a golyóstollat, de az, amint a tenyeremet érintette, már nem golyóstoll volt. Kard volt – Mr. Brunner bronzkardja, amelyet az iskolai ünnepeken szokott villogtatni.

Mrs. Dodds gyilkos dühvel a szemében felém pördült.

A térdem akár a kocsonya. Alig álltam a lábamon. A kezem annyira remegett, hogy majdnem elejtettem a kardot.

A tanárnő rám sziszegett...

– Pusztulj el, drágaságom!!

És egyenesen rám repült.

Halálos rémület vett rajtam erőt. Az egyetlen természetesnek tűnő lehetőséget választottam. Meglengettem a kardot.

A fémpenge a vállán találta el, és simán átszelte a testét, mintha vízből lett volna.

SSSSZZZZ!

Mrs. Dodds – mint homokvár a ventillátortól – sárga porrá változott. Ott helyben elillant, nem maradt utána más, csak kén-szag, elhaló sikoly és a gonoszság hideg fuvallata a levegőben, mintha villogó, vörös szemével még mindig engem figyelne.

Egyedül voltam.

A kezemben golyóstoll.

Mr. Brunner nem volt ott. Senki sem volt a teremben, csak én.

A kezem még mindig remegett. Lehet, hogy az ebédem varázsgombával vagy valami ilyesmivel fertőződött.

Képzeltém volna az egészet?

Visszamentem a bejárathoz.

Eleredt az eső.

Grover a szökőkút szélén ült, fejére borítva a múzeum térképe. Nancy Bobofit még mindig ott állt, még mindig vizes volt a szökőkútban való mártózástól, undok haverjaival civakodott. Amikor megláttam, azt mondta:

– Remélem, Mrs. Kerr jól seggbe rúgott.

Mire én:

– Kicsoda?

– A tanárunk, basszus...

Csak lestem. Nincs is Mrs. Kerr nevű tanárunk. Megkérdeztem Nancyt, mi a csodáról beszél.

Csak a szemét forgatta, és elfordult.

Megkérdeztem Grovert, hogy hol van Mrs. Dodds.

Mire ő:

– Kicsoda?

De nem rögtön, hanem mintha gondolkodott volna egy kicsit, és nem nézett rám, ezért azt hittem, hogy csak ugratni akar.

– Nem vicces, ember! – förmedtem rá. – Ez komoly.

Villámlott a fejünk felett.

Láttam Mr. Brunnert a rámpa mellett, a vörös esernyő alatt, a könyvet olvasta, mintha el sem mozdult volna onnan.

Odamentem hozzá.

Kissé szórakozottan nézett fel rám.

– Ó, hát megkerült a tollam. Kérem, a jövőben hordjon magával íróeszközt, Mr. Jackson.

Visszaadtam Mr. Brunnernek a tollát. Észre sem vettem, hogy még mindig nálam van.

– Tanár úr! – szólítottam meg. – Hol van Mrs. Dodds?

Értetlen, üres tekintettel nézett rám.

– Kicsoda?

– A másik kíséző tanár. Mrs. Dodds. A matektanár.

Összehúzta a szemöldökét, a homlokát ráncolta, és aggodalmasan azt felelte:

– Percy, nem jött velünk semmiféle Mrs. Dodds. És amennyire én tudom, Mrs. Dodds nevű tanár soha nem is volt a Yancy Akadémia tanári karában. Amúgy jól érzi magát, fiam?

2. ⚡ HÁROM ΠΕΠΙΚΕ ÉS A HALÁL ΖΟΚΠΙJA

Megszoktam, hogy időnként vad élményeim vannak, de ezeknek általában hamar vége szakadt. A folytonos hallucináció azonban még nekem is túl sok volt.

A tanév hátralévő részében mintha valami trükköt játszott volna velem az egész iskola. Totál kiakadtam azon, hogy Mrs. Kerr – eleven, szőke nő, akit soha életemben nem láttam, egészen addig, amíg az osztálykirándulás végén fel nem szállt a buszra – volt a matektanárunk karácsony óta.

Időnként megpróbálkoztam azzal, hogy Mrs. Dodds nevét megemlíttem embereknek, de úgy néztek rám, mintha dilis lennék.

Majdnem elhittem nekik... hogy Mrs. Dodds soha nem is létezett.

Majdnem.

De Grover nem tudott becsapni. Amikor megemlíttem neki Dodds nevét, először tétovázott, aztán váltig állította, hogy Mrs. Dodds nem létezett. Tudtam, hogy hazudik.

Valami történt. Valami történt a múzeumban.

Nem sok időm volt napközben ezen rágódni, de éjszaka a karmos, bőrszárnyú Mrs. Dodds képe kísértett, és hideg verejtékben ébredtem.

Továbbra is igen komisz idő volt, ami szintén nem tett jót a hangulatomnak. Egyik éjjel villámcsapás törte ki a hálótermünk

ablakát. Néhány nappal később a valaha tapasztalt legnagyobb tornádó sújtott le a Hudson-völgy környékére, alig nyolcvan kilométerre a Yancy Akadémia épületétől. Történelemórán leginkább azzal foglalkoztunk, hogy milyen szokatlanul sok kisrepülőgép zuhant le az Atlanti-óceán környékén hirtelen támadt szélviharokban.

Egyre szeszélyesebb és ingerlékenyebb lettem. Osztályzataim kettesről kettes alá alá zuhantak. Egyre többször bonyolódtam harcba Nancy Bobofittel és a barátaival. Szinte minden órán küldtek a folyosóra.

Végül, amikor az angoltanár már milliomdszor kérdezte meg, hogy miért vagyok olyan lassú a helyesírási teszteken, kiakadtam. Azt mondtam rá, hogy vén korhely. Nem tudtam pontosan, mit jelent a korhely, de jól hangzott.

Az igazgató a következő héten levelet küldött anyának, és ezzel hivatalossá tette az ügyet – a következő tanévben nem látnak szívesen a Yancy Akadémia falai közt.

Remek, mondtam magamnak. Ez tényleg remek!

Honvágyam volt.

Anyával akartam lenni a kis lakásunkban az Upper East Side-on, akkor is, ha állami iskolába kell járnom, és el kell viselnem az utálatos nevelőapámat meg az idióta pókerpartijait.

És mégis... akadt néhány dolog, ami hiányik majd a Yancytól távol. Az erdők látványa a távolban, a Hudson folyó, a fenyőfák illata. És hiányozni fog Grover is, aki jó barátom, akkor is, ha egy kicsit fura. Aggódtam, hogyan fogja kibírni a következő évet nélkülem.

A mitológiaórák is hiányozni fognak... Mr. Brunner agyament vetélkedői és az a meggyőződése, hogy többre vagyok képes.

Ahogy a vizsgahét közeledett, a mitológia volt az egyetlen tárgy, amire igyekeztem tanulni. Nem felejtettem el, amit Mr. Brunner mondott nekem aznap a múzeumban... arról, hogy

számomra élet-halál kérdésről van szó. Nem tudtam, miért, de kezdtem hinni neki.

A záróvizsga előtti este olyan ideges voltam, hogy a sarokba vágtam a görög mitológia könyvet. A szavak kezdtek kiúszni a lapok közül, körözni a fejem körül, egyes betűk 180 fokban elfordultak, mintha gördeszkáztak volna. Képtelen voltam felidézni, mi a különbség Kheirón és Kharón, vagy Polüdektész és Polüphemosz között. És az igeragozás?! Felejsük el!

Ide-oda járkáltam a szobában, úgy éreztem, mintha hangyák futkároznának az ingem alatt.

Aztán eszembe jutott Mr. Brunner komoly arckifejezése, ezeréves tekintete. *Csak a legjobb teljesítményt vagyok hajlandó elfogadni magától, Percy Jackson.*

Mély levegőt vettem. Lehajoltam a mitológiaiakönyvért.

Addig még soha sem kértem tanártól segítséget. Talán ha beszélnék Mr. Brunnerrel, adna némi eligazítást. Legalább kimagyarázkodnék, miért kapok majd irtó nagy karót a vizsgán. Nem akartam úgy elhagyni a Yancy Akadémia nevű tanintézetet, hogy azt higgye, reménytelen csódtömeg vagyok.

Lementem a tanárok irodáihoz. A legtöbb sötét volt és üres, de Mr. Brunner ajtaja félig nyitva állt; fénypászma vetődött a folyosó padlójára.

Három lépés választott el az ajtókilincstől, amikor hangokat hallottam odabentről.

Mr. Brunner kérdezett valamit. És a válaszadó hangjában határozottan Grover hangját ismertem fel:

– Aggódom Percy miatt, uram.

Megdermedtem.

Általában nem szoktam hallgatózni, de ki a fene állná meg, ha azt hallja, hogy a legjobb barátja róla beszél egy felnőttnek.

Közelebb osontam.

– ...egyedül ezen a nyáron – mondta Grover. – Úgy értem, a Nyájasok egyike itt volt az *iskolában!* Most, hogy már biztosan tudjuk, és *ők* is tudják...

– Csak rontunk a helyzeten, ha lerohanjuk... – vágott közbe Mr. Brunner. – Meg kell várnunk, míg egy kicsit érettebb lesz a fiú.

– De lehet, hogy nincs rá ideje. A nyári napforduló határidő...

– Nélküle kell megoldanunk, Grover. Hadd élvezze az ártatlanságot, ne tudja, amíg lehet.

– De uram, Percy látta a tanárnőt...

– Képzeltés – bizonygatta Mr. Brunner. – A diákok és a stáb feletti Kőd elég lesz, az majd meggyőzi arról, hogy csak képzeltődött.

– Tanár úr, én... – Grover hangja elcsuklott. – A tanár úr tudja, hogy ez mit jelent.

– Nem vallottál kudarcot, Grover – mondta Mr. Brunner kedvesen. – Nekem kellett volna elbánnom azzal a nőszeméllyel. Most azzal törődjünk, hogy Percy életben maradjon jövő őszig...

A mitológiakönyv kiesett a kezemből, és nagyot csattant a padlón.

Mr. Brunner elhallgatott.

A szívem úgy kalapált, majd' kiugrott a helyéből. Felkaptam a könyvet, és elindultam visszafelé a folyosón.

Árnyék suhant át Brunner irodájának üvegajtáján... valami, ami sokkal magasabb, mint a kerekesszékekhez kötött tanár, kezében egy – leginkább felajzott íjhoz hasonlító – fegyverrel.

Kinyitottam a hozzám legközelebbi ajtót, és beosontam.

Néhány másodperc múlva lassú *dübögést* hallottam – talán valami rongyba bugyolált fa tompa zaját. Aztán mintha egy állat

szörtyögött volna közvetlenül az ajtó előtt. Hatalmas, sötét árny jelent meg az üvegajtó előtt, aztán továbbment.

Verejtékcepp gördült le a nyakamon.

Valahol a folyosón Mr. Brunner szólalt meg.

– Semmi – mormogta. – A téli napforduló óta valahogy nincsenek rendben az idegeim...

– Én is így vagyok ezzel – kontrázott Grover. – De megesküdnék, hogy hallottam...

– Menj vissza a szobádba! – utasította Mr. Brunner. – Holnap hosszú napod lesz, vizsgálol.

– Ne is emlegesse, tanár úr!

Mr. Brunner irodájában kialudt a lámpa.

Egy örökkévalóságig vártam a sötétben. Annak tűnt, legalábbis.

Végül kiosontam a folyosóra, és visszamentem a szobába.

Grover az ágyán feküdt, és magolt, mintha egész éjjel azt csínálta volna.

– Hé – szólt fátyolos tekintettel. – Te nem készülsz?

Nem feleltem.

– Szörnyen nézel ki – fintorgott. – Minden rendben?

– Csak... fáradt vagyok.

Elfordultam, mert biztos voltam benne, hogy mindent leolvas az arcomról, és kezdtem lefekvéshez készülődni.

Érthetetlen volt, amit odalent hallottam. Azt akartam hinni, hogy az egészség csak képzeltem.

De egyvalami teljesen világos volt: Grover és Mr. Brunner rólam beszéltek a hátam mögött. És mindkettő szerint veszély fenyeget...

Másnap délután, amikor kifelé igyekeztem a háromórás vizsgáról, és helyesírási hibáktól hemzsegő nevek röpködtek a szemem előtt, Mr. Brunner visszahívott.

Megijedtem, hogy talán rájött, előző este hallgatóztam, de úgy tűnt, nem erről van szó.

– Percy, ne légy csalódott, amiért nem maradhatsz a Yancy diákja. Ez... ez a legjobb, így lesz a legjobb.

A hangja kedves volt, de a szavak jelentése nyugtalanított.

Bár halkán beszélt, a többiek, akik még nem fejezték be a tesztet, hallhatták. Nancy Bobofit rám vigyorgott, és apró, gúnyos csókokat dobott felém.

– Igen, tanár úr – motyogtam.

– Úgy értem... – Mr. Brunner előre-hátra gördült kerekesszékeivel, mintha nem tudná, mit is mondhatna. – Nem itt van a te helyed. Csak idő kérdése volt, hogy kiderüljön...

Égett a szemem, bógés kerülgetett.

A kedvenc tanárom leszól az osztály előtt, mert nem tudtam megbirkózni a feladattal. Egész tanévben azt hajtogatta, mennyire hisz bennem, aztán meg kijelenti, hogy eleve arra voltam rendelve, hogy kirúgjanak.

– Igen, tanár úr – bólintottam remegve.

– Nem, nem – mondta Mr. Brunner. – Jaj, összevissza beszéllek. Nem azt akartam mondani, hogy nem vagy normális, Percy... Semmi ilyesmit nem...

– Köszönöm – dadogtam. – Nagyon köszönöm, tanár úr, hogy így gondolja.

– Percy...

De már kimentem.

A tanév utolsó napján a bőröndömbé dobáltam a ruháimat.

A többiek hülyültek, tárgyalták, mit terveznek a szünetre. Egyik osztálytársam hegymászótúrára megy Svájcba. Egy másik a Karib szigetekre repül egy hónapra. Fiatalkorú bűnözők voltak, mint én, de ők gazdag fiatalkorú bűnözők. Apjuk cégigazgató, nagykövet

vagy híresség. Én csak egy senki voltam, egy senkik családjából származó senki.

Megkérdezték, mit csinálok a nyáron.

Azt feleltem, hogy visszamegyek a városba.

Nem kötöttem az orrukra, hogy melóznom kell, kutyát sétáltatni vagy újságot hordani. Meg kell dolgoznom a kajámért, pénz kell szereznem nevelőapám pókeralapjába, és a szabad időmet azal tölthetem, hogy kitaláljam, hova megyek ősszel iskolába.

– Piha – szólt az egyik srác. – Az nagyon klassz lehet.

Azzal folytatták a beszélgetést, mintha sosem léteztem volna. Az egyetlen osztálytársam, akitől félttem búcsúzni, Grover volt. Ugyanarra a manhattani buszra foglaltak neki jegyet, amivel én is utazni fogok, megint együtt leszünk, együtt megyünk a városba.

Grover egész úton idegesen nézegetett végig az ülések közti folyosón, a többi utast figyelte.

Eszembe jutott, hogy mindig így viselkedett, valahányszor elhagytuk a Yancyt. Ideges lett, nyugtalan, mintha arra várt volna, hogy valami történjen.

Egy darabig azt hittem, azért aggódik, mert fél, hogy macerálni fogják. De a távolsági buszon nem volt senki, aki szekálni akarta volna.

Aztán nem bírtam tovább.

– A Nyájasokat keresed?

Grover majdnem leesett az ülésről.

– Ezt... ezt hogy érted?

Bevallottam, hogy a vizsga előtti estén akaratlanul kihallgattam, amit Mr. Brunnerrel beszélt.

Grover szeme tikkelni kezdett.

– Mennyit hallottál?

– Ó... nem sokat. Mi az a nyári napfordulás határidő?

Összerándult.

– Nézd, Percy... Csak aggódtam miattad, érted? Úgy értem, démon matektanárokról hallucinálni...

– Grover...

– És azt mondtam Mr. Brunnernek, hogy talán túl nagy volt rajtad a stressz, és hát olyan, hogy Mrs. Dodds, nem is létezett, és...

– Grover! Pocsékul hazudsz.

Rákvörös lett a füle.

Az ingzsebéből maszatos névjegykártyát vett elő.

– Csak tedd el, oké? Hátha szükséged lesz rám a nyáron.

A cirkalmas betűkkel nyomtatott névjegykártya valóságos me-renylet volt az én diszlexiás szememnek, de végül valami ilyesmit silabizáltam ki:

Grover Underwood,

őriző

Felvér-Hegy

Long Island, New York

(800) 009-0009

– Mi az a fél...

– Ki ne mondd hangosan! – csattant fel. – Ez a... nyári címem.

Elszorult a szívem. Grovernek nyaralója van. Sosem gondoltam, hogy a családja olyan gazdag lenne, mint a Yancyben a többieké.

– Oké – mondtam savanyúan. – Arra az esetre, ha meg akarlak látogatni a kastélyodban.

Bólintott.

– Vagy ha szükséged van rám.

– Miért lenne szükségem rád?

Nyersebben hangzott, mint amilyennek szántam.

Grover egészen az ádámcsutkájáig elvörösödött.

– Nézd, Percy, az az igazság, hogy... az a helyzet... hogy véde-
nem kell téged.

Csodálkozva bámultam rá.

Égész évben tele voltam balhéval, hogy távol tartsam tőle a
heccelődőket. Aludni sem tudtam az aggodalomtól, mi minden
történhet vele a következő tanévben nélkülem. És most eljätssza,
hogy ő véd engem, és nem fordítva?!

– Grover, egészen pontosan mitől is szándékozol megvédeni
engem?

Talpunk alól hangos csikorgás hallatszott. Fekete füst szállt fel
a műszerfalról, és az egész buszt elárasztotta a záptojásszag. A so-
főr káromkodva a leállósávba kormányozta a buszt.

Néhány percig matatott a motorházban, aztán közölte, hogy
minden utas szálljon szépen le.

Lekászálódtunk.

Ha nem robbanunk le, észre sem vesszük, milyen nyílt terepen
járunk. Az innenső oldalon csak juharfák és egy csomó, autókból
kihajigált szemét. Négy csillogó, vibráló levegőjű aszfaltsáv vá-
lasztott el a túloldaltól, ahol régimódi gyümölcsös stand állt.

A kirakott áru nagyon jónak tűnt... a rekeszekben vérvörös
cseresznye és alma, dió és sárgabarack; oroszlánláb, jéggel töl-
tött kádban almaital. Vevőket nem láttunk, csak három mamóka
ült karosszékekben, egy juharfa árnyékában, és olyan nagy zoknikat
kötögettek, amekkorát még sosem láttam.

Úgy értem, hogy a két zokni, amit éppen kötöttek, akkora volt,
mint egy-egy pulóver, noha egyértelműen zoknik voltak. A jobb
oldali nénike kötötte az egyik zoknit. A bal oldali a másikat. A kö-
zépső pedig hatalmas kosárban acélkék fonalat tartott.

Mind a hárman nagyon öregnek tunk... sápadt bőrük
ráncoz, mint az aszott gyümölcshéj, ezüstözsz hajukat fehér

szalaggal kötötték hátra, csontos karjuk hófehér pamutruha alól kandikált ki.

A legfurább az volt az egészben, hogy mintha pont rám néztek volna. Nem az útpadkára vetett emberek csoportjára... hanem egyenesen és különösen rám.

Groverhez fordultam, hogy ezt szóvá tegyem, de észrevettem, hogy a vér teljesen kiszaladt az arcából, az orrcimpája pedig remegett.

– Grover? – böktém meg. – Hé, ember!

– Mondd, hogy nem téged néznek! De igen. Ugye?

– Igen. Félelmetes, nem? Szerinted azok a zoknik jók lennének rám?

– Ez nem vicces, Percy. Ez egyáltalán nem vicces.

A középen ülő néni kezeskesztyűt vett elő – egyik szára arany, a másik ezüst, a penge olyan hosszú, mint egy sövénynyíróé. Hallottam, hogy Grovernek elakad a lélegzete.

– Felszállunk a buszra – közölte hirtelen. – Gyere!

– Micsoda?! – tiltakoztam. – Odabent ezer fok van.

– Gyere! – Feltépte az ajtót, bemászott, de én lemaradtam.

Az út túloldaláról az öreg hölgyek még mindig engem néztek. A középső elvágta a fonalat. Esküszöm, a négysávos, nagy forgalmú sztrádán keresztül is tisztán hallottam az olló csattanását: nyissz. Két barátnője feltekerte az acélkék zoknikat, én meg azon tűnődtem, vajon kinek lesz... nyilván Grincs vagy Godzilla kap új fuszeklit.

A busz hátuljánál a sofőr hatalmas, füstölő fémdarabot emelt ki a motorházból. Az egész busz megremegett, és a motor újra életre kelt.

Az utasok eljenzésben törtek ki.

– Na azért! – kiáltotta a sofőr. Sapkájával megcsapta a karoszériát. – Mindenki szálljon szépen vissza!

Amint elindultunk, úgy éreztem, lázas vagyok, mintha megfáztam volna vagy ilyesmi.

Grover sem nézett ki sokkal jobban. Reszketett, a foga vacogott.

– Grover – sóhajtottam.

– Mi az?

– Mi az, amit elhallgatsz előlem?

Ingujjával a homlokát törölgette.

– Percy, mit láttál a gyümölcsös bódénál?

– Az öreg hölgyekre gondolsz? Mi van velük, ember? Nem olyanok, mint... Mrs. Dodds, ugye?

Nehéz volt bármit is leolvasni az arcáról, de olyan érzésem támadt, hogy a gyümölcsös standon ücsörgő nénikék nem egyszerű, gyümölcsös standon ücsörgő nénikék, hanem sokkal, de sokkal rosszabbak, mint Mrs. Dodds.

Mire ő: – Csak mondd meg, mit láttál!

– A középű elővette az ollóját, és elvágta a fonalat.

Grover becsukta a szemét, és gyors kézmozdulatot tett, mintha keresztet vetne, de nem azt tette. Valami más volt ez a mozdulat... valami... a keresztvetésnél is... ősbibb.

– Szóval láttad, hogy elvágja a fonalat?

– Igen. Na és?

De amikor kimondtam, pontosan tudtam, hogy ez igenis fontos, nagyon fontos.

– Ez nem lehet – mormogta Grover. Hüvelykujját a szájába vette, a körmét rágta. – Nem akarom, hogy ez legyen az utolsó alkalom.

– Milyen utolsó alkalom?

– Mindig a hatodik osztály. Sosem hagyják, hogy továbblépjek...

– Grover! – Megráztam, mert tényleg kezdett nagyon megrémíteni. – Te miről beszélsz?

– Ha megérkeztünk, hadd kísérjelek haza a buszpályaudvarról!
Ígérd meg, hogy megengeded, hogy hazakísérjelek!

Ezt igen furcsállottam, de megígértem, hogy hazakísérhet, ha megérkezünk.

– Ez valami babona vagy ilyesmi? – kérdeztem.

Nincs válasz.

– Te, Grover... az a fonalnyiszálás... Azt jelenti, hogy valaki meg fog halni?

Komorán, nagyon-nagyon szomorúan nézett rám, mintha máris azon járna az esze, vajon mi lehet a kedvenc virágom, mert akkor olyat szed a síromra.

3. ⚡ GROVER VÁRA TLAPUL ELVESZTI A PADRÁGJÁT

Meg kell gyónnom valamit: amint megérkeztünk a végállomásra, megszabadultam Grovertől.

Tudom, tudom. Ez durva volt.

De Grover halálra ijesztett, úgy nézett rám, mintha máris halott ember lennék, és olyasmiket mormogott, hogy „mindig ez van” és „miért mindig hatodikban?”.

Ha Grover felidegesítette magát, azonnal aktivizálódott a húgyhólyagja, ezért nem lepett meg, hogy mihelyst leszálltunk a buszról, nyílegyenesen rohant a vécé felé. Persze, előbb megígértette velem, hogy megvárom. De nem vártam meg, hanem fogtam a bőröndömet, kiosontam a váróból, beszálltam az első taxiba, és elindultam a belváros felé.

– Keleti Száznegyedik utca – adtam meg a sofőrnek az útirányt.

Akkor hát pár szó anyámról, mielőtt találkoznaatok.

A neve Sally Jackson, ő a legjobb ember a világon, ami megerősíti az elméletemet, miszerint a legjobb embereknek jut a legtöbb szerencsétlenség.

A szülei repülőbalesetben haltak meg, amikor ő még csak öt éves volt. Egy nagybátyja nevelte fel, aki nemigen törődött vele. Regényíró akart lenni, ezért a gimnáziumi éveit végig dolgozott, hogy elég pénzt gyűjthesse a főiskolára, és beiratkozhasson

kreatív írás szakra. Aztán a nagybátyja rákos lett, és végzősként abba kellett hagynia a középiskolát, hogy gondozni tudja. Miután a nagybácsi meghalt, anya ott maradt pénz nélkül, család nélkül, és még érettségije sem volt.

Az egyetlen jó, ami vele történt, az volt, hogy megismerte az apámat.

Nincs semmi emlékem apámról, csak olykor-olykor felvillan valami ragyogás... talán egy futó mosoly. Anya nem szeret róla beszélni, mert ettől szomorú lesz. Fényképe nincs róla.

Tudod, nem voltak házasok. Anya azt mondja, apám gazdag, tekintélyes ember volt, és a kapcsolatukat titokban kellett tartani. Aztán egy nap apám vitorlát bontott, és elindult valami fontos útra át az Atlanti-óceánon, és nem jött vissza többet.

Anya így mondta: elveszett a tengeren. Nem halt meg. Elveszett.

Aztán anya fura munkákat vállalt, esti iskolákba, tanfolyamokra járt, hogy megszerezze az érettségit, és igyekezett apa nélkül felnevelni engem. Sosem panaszkodott, sosem kattant be. Egyszer sem. De tudtam, hogy nem olyan gyerek vagyok, akit könnyű nevelni.

Végül feleségül ment Gabe Uglianóhoz, aki ismeretségünk első harminc másodpercében kedves volt, aztán kimutatta a foga fehérjét, és kiderült, hogy világraszóló balfék. Kicsi koromban Bűdös Gabe-nek neveztem. Sajnálom, de ez az igazság. A pacák úgy büzlött, mint a tornagatyában érlelt, penészes fokhagymás pizza.

Ő meg én eléggé megnehezítettük anya életét. Ahogy Bűdös Gabe bánt velem, ahogy ő meg én „kijöttünk egymással”... Ez utóbira remek példa a hazatérésem.

Beléptem kis lakásunkba, remélve, hogy anya már hazaért a munkából. De anya még nem volt otthon, Bűdös Gabe viszont a nappaliban terpeszkedett a haverjaival, és persze pókereztek. A tévében sportműsor ment. A szőnyegen szanaszét csips és sörösdobozok.

Bűdös Gabe alig nézett fel, szivarját a szája sarkában csócsálva vakkantotta:

– Sz'al hazajötté'?

– Hol van anya?

– Melózik – mondta. – Van nálad lóvé?

Hát ez az. Nincs. *Üdv itthon. De jó, hogy látlak. Milyen volt az életed az utóbbi hat hónapban?*

Gabe meghízott. Úgy nézett ki, mint egy guberált cuccokba öltözött, agyarától megfosztott rozmár. Volt vagy három szál haj a fején, mind a három keresztbe fésülve tar koponyáján, mintha ettől jóképű lenne vagy ilyesmi.

Az Electronics Mega-Mart áruház vezetője volt Queensben, de többnyire otthon lógott. Nem értem, miért nem rúgták már régen ki. De csak felvette a fizetését, és a pénzt szivarra költötte, aminek a szagától is rosszul voltam. Na és persze sörre is bőven jutott. Sörre mindig. Amikor otthon voltam, lenyúlta a pénzem, hogy tudjon kártyázni. Azt mondta, ez *maradjon köztiünk, pasik között*. Ami azt jelentette, hogy ha elmondom anyának, olyat behúz nekem, hogy csillagokat látok.

– Semmi pénzem nincsen – közöltem.

Összeráncolta zsiros szemöldökét.

Gabe úgy érezte a pénz szagát, mint kopó a vért, ami elég meglepő, mert a saját testszaga mindent elfedett.

– Taxival jöttél a busztól – mondta. – Nyilván húszassal fizetél. Vagyis hat-hét dolcsit vissza kellett kapnod a sofőrtől. Aki

ebben a házban él, annak hozzá kell járulni a költségekhez. Igazam van, Eddie, vagy nem tévedek?

Eddie, a ház legdisztingváltabb lakója rám nézett, arcán valami sajnálkozásféle.

– Ugyan már, Gabe! Hiszen a gyerek csak most ért haza!

– *Igazam* van? – ismételte Gabe.

Eddie komoran bámult ropis táljába. A másik két pasi békésen szellentett.

– Hát jó – sóhajtottam. Zsebemből előhalásztam egy csomó bankjegyet, és az asztalra dobtam. – Remélem, veszítesz!

– Megjött az év végi bizonyítványod, okostóni! – kiáltott utánam. – Én a helyedben nem hordanám így fönn az orrom!

Becsaptam a szobám ajtaját, ami tulajdonképpen nem egészen az én szobám volt. Suliidő alatt Gabe „dolgozószobájaként” üzemelt. Persze semmit nem tanult vagy tanulmányozott ott, kivéve régi autós magazinokat, de előszeretettel dobálta be a holmimat a faliszekrénybe, és hagyta a sáros bakancsát az ablakpárkányomon, egyszóval minden tőle telhetőt megtett, hogy a hely az émelyítő arcreszesétől, szivartól és állott sörtől bűzölögjön.

Az ágyra dobtam a bőröndömet.

Otthon, édes otthon!

Gabe szaga majdnem jobban felkavart, mint a Mrs. Doddsról szóló rémálom vagy a fonalat elnyiszáló gyümölcsáros banyák olójának hangja.

De amint erre gondoltam, remegni kezdett a lábam. Eszembe jutott, milyen pánik tükröződött Grover arcán; megígértette velem, hogy nem megyek haza nélküle. Hirtelen borzongás futott végig rajtam. Úgy éreztem, hogy valaki... vagy valami engem keres. Lehet, hogy most caplat a lépcsőházban felfelé, szörnyű, hosszú karmokat növesztve.

Aztán anya hangját hallottam.

– Percy!

Kinyitotta az ajtót, és minden jeges félelmem elolvadt.

Anyával akkor is jól érzem magamat, ha egyszerűen csak bejön a szobámba. A szeme csillog és színt vált a fényben. Mosolya meleg, mint egy puha paplan. Hosszú, barna hajába néhány ősz tincs vegyül, de sosem gondolom öregnek. Amikor rám néz, olyan, mintha minden jót látna bennem, és semmi rosszat. Sosem hallottam, hogy valaha felemelte volna a hangját, vagy barátságtalan megjegyzést tett volna bárkire... beleértve engem és Gabe-et is.

– Ó, Percy! – Szorosan átölelt. – Ezt el sem tudom hinni! Hogy megnőttél karácsony óta!

Piros-fehér-kék Édes Amerika egyenruhájának olyan az illata, hogy annál nincs jobb a világon: csokoládé, és édesgyökér nyalóka, és minden finomság, amit a Központi pályaudvar édességboltjában árult. Hozott egy nagy zacskó „ingyenes árumintát”, mint mindig, amikor otthon voltam.

Egymás mellett ültünk az ágy szélén. Én nekiestem az áfonyás gumicukornak, ő a hajamat simogatta és mindent tudni akart, amit nem írtam meg a leveleimben. Nem szólt egy szót sem arról, hogy kicsaptak az iskolából. Mintha az nem is nagyon foglalkoztatta volna. De jól vagyok? Jól van az ő kicsi fia?

Lezserkedtem, hogy ne nyaggasson már, meg nyafogtam, hogy „Szállj le rólam”, anya, meg ilyesmit. De titokban nagyon, de nagyon örültem, hogy vele lehetek.

A másik szobából Gabe vonyított.

– Hé, Sally! Van egy kis chilisszós a csipszhez?

A fogamat csikorgattam.

Anya a legkedvesebb, legszebb nő a világon. Milliomoshoz kellett volna feleségül mennie, nem egy olyan balfékhez, mint Gabe.

Az ő kedvéért próbáltam meg vidáman előadni, milyen volt az utolsó néhány napom a Yancy tanodában. Bizonygattam, hogy

nem vagyok túlságosan magam alatt azért, mert kicsaptak. Hiszen most majdnem egy évig tartott. Lettek új barátaim. Elég jó eredményem van mitológiából. A verekedések pedig egyáltalán nem voltak olyan rémesek, mint amilyennek az igazgató leírta őket. Szerettem a Yancyt. Tényleg.

Annyira igyekeztem egész évben, már majdnem meggyőztem magamat, hogy nagyon szorgalmas és jó vagyok. Kezdtem bővebben elmondani a történeteket, mi volt Groverrel és Mr. Brunnerrel. Hirtelen még Nancy Bobofit bunkó mogyoróvajás szendvics-akciója sem tűnt olyan idegesítőnek.

Egészen a múzeumi kirándulásig.

– Tessék? – kérdezte anya. Tekintetével a lelkem mélyére hatolva próbálta kihúzni belőlem a titkokat. – Valami megijesztett?

– Nem, anya.

Rosszul éreztem magam, ha hazudnom kellett. El akartam mondani neki mindent Mrs. Doddsról és a kötögető három öreg hölgyről, de úgy gondoltam, nagyon idétlenül hangzana.

Az ajkába harapott. Tudta, hogy valamit elhallgatok, de nem sürgetett.

– Meglepetésem van a számodra! – mondta végül. – Leme-gyünk a partra.

A szemem tágra nyílt. Montauk?

– Három éjszaka. Ugyanaz a bungaló.

– Mikor?

Elmosolyodott.

– Amint átöltözöm.

Alig hittem a fülemnek. Anya és én már két nyarat kihagy-tunk a montauki strandon, mert Gabe azt mondta, nincs elég pénz.

Gabe jelent meg az ajtóban és felmordult.

– A chilisszós, Sally! Nem hallottad?

Legszívesebben bepancsoltam volna neki, de láttam anya tekintetét, és megértettem, hogy alkut ajánl: Legyek kedves Gabel még egy kicsit. Csak addig, míg el nem készül, hogy elinduljunk Montaukba. Aztán már nem leszünk itt.

– Már éppen indultam, szívem – mondta Gabe-nek. – Éppen az utazásról beszélgettünk.

Gabe szeme összeszűkül.

– Az utazásról? Úgy értem, komolyan mondtad?

– Tudtam – mormogtam. – Nem enged el minket.

– Dehogynem enged el – nyugtatott anya. – A nevelőapád csak a pénz miatt aggódik. Ennyi.

Azt mondta: *aggódik*. Úgy értette: *dühös*. Dühös, mert kevesebb pénzt költhet sörre.

– Ráadásul Gabrielnek nem kell csak chilisszósra fanyalodnia. Annyi mártást készítek, hogy egész hétvégére elég lesz neki. Guacamole. Tejfölös. Mindenféle.

Gabe szeme felcsillant.

– Ezek szerint az utazás költsége... a ruhapénzedből van, ugye?

– Igen, drágám – felelte anya.

– És időben visszaérsz vasárnap, hogy vacsorát főzz nekem? És nem mész a kocsimmal sehová, csak az úti célig meg vissza, ugye?

– Nagyon vigyázunk a kocsidra.

Gabe megvakarta dupla tokáját.

– Hát, ha sietsz azzal a szósszal... És ha a kölyök bocsánatot kér, amiért félbeszakította a pókerjátszámamat, talán lehet róla szó.

Esetleg ha úgy tőkön rúglak, gondoltam, hogy egy hétig szopránt énekelsz.

De anya figyelmeztetett, ne kekeckedjek a fickóval, mert akkor teljesen kiakad.

Miért éppen ezzel a pasival kezdett? Legszívesebben sikítottam volna. Miért érdeklí anyát, hogy mit mond ez a görény?

– Sajnálom – motyogtam. – Nagyon sajnálom, hogy félbeszakítottam a hihetetlenül fontos pókerjátszmadat. Kérlek, menj vissza most, és folytasd nyugodtan!

Gabe hunyorogva méregetett. Csökevényes agya biztosan a gúnyt próbálta kiszűrni a szavaimból.

– Na, mindegy is. – Legyintett, és visszament játszani.

– Köszönöm, Percy – mondta anya. – Ha odaérünk Montaukba, majd még beszélünk... arról is, amit elfelejtettél elmesélni. Rendben?

Egy pillanatra mintha aggodalmat láttam volna a szemében... ugyanazt a félelmet, amit Groveren láttam a buszon... mintha anya is azt a furcsa, borzongató hideget érezné a levegőben, mintha sejtené, hogy valami veszély kerülget engem.

De aztán visszatért a mosolya, és úgy gondoltam, biztosan tévedek. Anyának sosem támadnának ilyen sötét gondolatai.

– Rögtön elkészülök – ígérte.

Összekócolta a hajamat, és elindult, hogy készítsen egy fazék szószt Gabe-nek.

Egy óra múlva útra készen álltunk.

Gabe épp csak annyi időre függesztette fel a pókerjátszmat, hogy végignézze, amint anya táskáit bepakolom a kocsiába. Zúgolódott, zsörtölődött, mert nem lesz kéznél senki, aki főzzen rá, és ami ennél is rémesebb: egész hétvégén kénytelen lesz nélkülözni a '78-as évjáratú Camaróját.

– Egy karcolás se essen a kocsin, okostojás! – figyelmeztetett, ahogy beraktam az utolsó táskát. – A legkisebb karcolás se!

Mintha én vezetnék! Tizenkét éves voltam. De ez Gabe-nek nem számított. Ha csak egy sirály is lepötyyenti a dukkózást, megtalálja a módját, hogy engem hibáztasson.

Néztem, ahogy visszacsoszog a lakásba, és annyira feldühödtem, hogy olyasmit tettem, amit magam sem tudok megmagyarázni. Amikor Gabe az ajtóhoz ért, megmoccant a kezem, úgy, mint Grovernek a buszon; afféle rontásúzó mozdulat volt a gonosz ellen vagy mi a szösz: szívtájék felől indult, aztán a karom meglendült, mintha Gabe felé hajítanék valamit. Az ajtó olyan erővel vágódott rá, hogy berepült a lépcsőházba, mintha ágyúgolyó lőtte volna fenékebe. Lehet, hogy csak a szél szórakozott, vagy a sarokvasak virgonckodtak merő véletlenségből. Nem vesztegettem rá időt, hogy kiderítsem.

Beszálltam a Camaróba, és mondtam anyának, hogy taposson a gázba.

Bérelt bungalónk a déli parton állt, nem messze Long Island csúcsától. Pasztellszínű dobozházikó, félig a dűnék között, kifakult függönyökkel. A lepedők között mindig akadt némi homok, és pókok is laktak a szobácskában, a tenger pedig rendszerint túl hideg volt, hogy fürödni lehessen benne.

Szerettem ezt a helyet.

Kisgyerekkorom óta jártunk ide. Anya még régebbről. Sosem mondta, de tudtam, miért olyan különleges neki ez a partszakasz. Itt ismerkedett meg az apámmal.

Ahogy közeledtünk Montaukhoz, mintha megfiatalodott volna. Sok év aggodalma tűnt el az arcáról. Szeme a tenger színéhez lett hasonló.

Napnyugtakor értünk oda, kitértük a bungaló minden ablakát, és nekifogtunk a szokásos takarításnak. Sétáltunk a tengerparton, kukoricával etettük a sirályokat, kék drazsét rágcsáltunk és kék sós karamellt, meg mindenféle ingyenes termékmintát, amit anya a munkahelyéről hazahozott.

Gondolom, meg kéne magyaráznom a kék eszegetnivalót.

Tudod, Gabe egyszer azt mondta anyának, hogy ilyen nem létezik. Vitatkoztak, bár akkor ez nagyon csip-csup dolognak tűnt. De azóta anya, amikor csak tehetett, kék ételeket evett. Kék születésnap tortákat sütött. Kék áfonyás gyümölcsturmixot készített.

Kék tortilla csipset vett, és az üzletből kék cukorkákat hozott haza. Ez piszkosul idegesítette Gabe-et. És nagyon szerettem anyát ezért.

A kék étel, meg az, hogy megtartotta a lánykori nevét, továbbra is Jackson maradt, nem lett Mrs. Ugliano, bizonyíték, hogy nem teljesen uralkodik felette a pasi. Anya is amolyan lázadó lélek, mint én.

Amikor sötét lett, tüzet gyújtottunk. Hot dogot sütöttünk, mályvacukrot pirítottunk.

Anya történeteket mesélt a gyerekkoráról, amikor még együtt volt a szüleivel, mielőtt azok repülőgép-balesetben meghaltak. Mesélt a könyvekről, amiket meg szeretne írni, ha majd elég pénze lesz, hogy ne kelljen a cukorkaüzletben dolgoznia.

Aztán sikerült összeszednem a bátorságomat, és feltettem azt a kérdést, ami mindig elhangzott, valahányszor Montaukba jöttünk... Az apámról...

Anya tekintete fátyolos lett. Úgy gondoltam, ezúttal is azt feleli, amit szokott, de én azt is szívesen hallgattam, megunhatatlan volt.

– Kedves ember volt, Percy – mondta. – Magas, jóképű, erős. És udvarias. Tudod, a fekete hajad és a gyönyörű, zöld szemed rá hasonlít.

Elpirultam. – Jesszus, anya!

De anya mosolygott, mintha tudná, hogy igazából nincs ellenemre a hasonlóság. Sőt!

Ami azt illeti, bevallhatom: elég gyakran nézegettem magam a tükörben, és idősebbnek képzeltem magamat, azt próbáltam összerakni, hogy nézhetett ki az apám.

Anya egy szem kék drazsét halászott ki a cukorkás dobozból.

– Bárcsak láthatna téged, Percy! Olyan büszke lenne!

Nem értettem, miért mondja ezt. Mi olyan nagyszerű bennem? Diszlexiás, hiperaktív gyerek, akinek nincs erős kettesenél jobb jegye a bizonyítványában, és akit hat év alatt hat iskolából csaptak ki.

– Mennyi idős voltam... amikor elment?

A tábortűz lángjait nézte.

– Csak egy nyarat volt velem, Percy. Itt, ezen a parton, ebben a bungalóban.

– De... csecsemőkoromban ugye ismert?

– Nem, kicsim. Tudta, hogy gyermeket várok, de sosem látott. El kellett mennie, mielőtt megszülettél.

Próbáltam ezt összeegyeztetni egy felsejő emlékkel... valamire az apámmal kapcsolatban. Egy felvillanó ragyogás. Mosoly...

Mindig azt hittem, hogy legalább babaként ismert. Anya sosem mondta ezt így konkrétan, de úgy éreztem, így volt.

Most azt mondja, sosem látott...

Dühös voltam az apámra.

Lehet, hogy ostobaság, de nehezteltem rá, mert elment arra az óceáni útra, és nem volt mersze feleségül venni anyát. Elhagyott minket, és most itt vagyunk a Bűdös Gabe-bel, és nem lehetek anyával, csak nyáron.

– Megint elküldesz? – kérdeztem. – Másik bentlakásos iskolába?

Kihúzott egy olvadozó pillecukrot a tűzből.

– Nem tudom, szívem. – Nagyon gondterhelt volt a hangja. – Azt hiszem... azt hiszem, ki kell találnunk valamit.

– Mert nem akarod, hogy útban legyek?

Amint kimondtam, megbántam.

Anya szemébe könnyek gyűltek. Megfogta a kezemet, megszorította.

– Ó, Percy, nem... Muszáj, édesem. A te érdekedben. El kell hogy küldjelek.

Mr. Brunner is valami ilyesmit mondott... hogy az a legjobb nekem, ha elhagyom a Yancyt.

– Mert nem vagyok normális – bólintottam csüggedten.

– Ezt úgy mondod, mintha az valami rossz lenne, Percy. De nem tudod, hogy milyen fontos vagy. Azt hittem, a Yancy Akadémia elég messze van. Azt hittem, biztonságban leszel.

– Mitől?

A szemembe nézett, és engem hirtelen elárasztottak az emlékek... az összes különös és félelmetes dolog, ami valaha történt velem. Jó néhányat szerettem volna örökre elfelejteni.

Harmadikos voltam, amikor egy fekete ballonkabátos férfi titokban követett, és meglesett a játszótéren. A tanárok azzal fenyegették, hogy kihívják a rendőrséget, ekkor morogva odébbállt, de azt senki nem hitte el nekem, hiába bizonygattam, hogy széles karimájú kalapja alatt csak egy szeme volt, a homloka közepén.

De még régebről... egy igazán korai emlékem is van. Óvodás voltam, és a dadus véletlenül olyan kiságyba tett le aludni, amelyben egy kígyó tekergett. Anya sikoltozott, amikor értem jött, és meglátta, hogy mint egy darab kötéllel, az ernyedtt, pikkelyes hüllővel játszom, amit valahogy sikerült megfojtanom a puha, pici gyerekmancsossal.

Minden iskolában történt valami hátborzongató, valami, ami miatt nem voltam biztonságban, és kénytelen voltam továbbállni.

Tudtam, beszélnem kéne anyának a gyümölcsös standon kötötő öreg hölgyekről és Mrs. Doddsról a múzeumban, meg arról a meglehetősen vad hallucinációról, hogy a matektanárom porrá vált, miután karddal szeltem ketté. De nem tudtam rávenni magamat, hogy belekezdjek. Az a furcsa érzésem volt, hogy ez a hír véget vetne montauki kirándulásunknak, és ezt nem akartam.

– Amennyire tőlem tellett, igyekeztelek téged a közelemben tartani – suttogta anya. – Azt mondták, ez hiba volt. De ha nem így teszlek, akkor csak egyetlenegy lehetőségem lett volna, Percy... Az a hely, ahová apád akart küldeni. És én csak... Én képtelen voltam ezt megtenni.

– Apám különleges iskolába akart küldeni?

– Nem iskolába. Nyári táborba.

Forgott velem a világ. Apám, aki addig sem maradt velünk, míg megszülettem, miért beszélt volna anyával az én nyári táboroztatásomról? És ha olyan fontos dologról volt szó, anya miért nem említette soha?

– Sajnálom, Percy – mondta értetlen tekintetem láttán. – De erről nem beszélhetek. Én... nem tudtalak elengedni téged arra a helyre. Ha elengedlek, nem láthatlak soha többé.

– Soha többé? De hát, ha csak egy nyári tábor...

Anya a tűz felé fordult, és láttam rajta, hogy ha még valamit kérdezek, akkor sírva fakad.

Aznap éjjel élénk álmom volt.

A parton futkároztam. Két szépséges állat, egy fehér ló és egy aranyszínű sas viaskodott életre-halálra a parti hullámok között. A sas lecsapott, és hatalmas karmával a ló orrába mart. A ló felágaskodott, a sas szárnyait rúgta. Miközben küzdöttek, a föld morajlott, szörnyű hang nevetett odalentről, biztatta az állatokat, hogy harcoljanak még keményebben.

Feljük futottam, tudtam, meg kell akadályoznom, hogy megöljék egymást, de mintha lassított filmen futottam volna. Tudtam, hogy késő lesz. Láttam, a sas lecsap, csőrével a ló tágra nyílt szemére céloz, és felkiáltottam: Ne!

Felriadtam.

Odakint valóban vihar dúlt, olyan vihar, ami fákat repeszt ketté, és házakat sodor el. A parton nem volt se ló, se sas, csak nap-pali világo sságot teremtő villámok, és húsz láb magas hullámok ostromolták a fővenyt.

A következő villámcsapásra anya is felébredt. Felült, nagyot nézett, és azt mondta:

– Hurrikán.

Tudtam, hogy ez kizárt, ez ostobaság. Long Islanden sosincs hurrikán ilyenkor, nyár elején; még túl korán van. De az óceán eről mintha nem vett volna tudomást.

A szél üvöltésén túl távoli bömbölést hallottam... dühödt, gyöt-rődő hangot, amitől felállt a szőr a hátamon.

Aztán egy sokkal közelebbi hangot, mintha valaki fakalapáccsal kopácsolna a homokon. Majd kétségbeesetten kiáltozik valaki... és bekopog a bungalónk ajtaján.

Anya hálóingben ugrott ki az ágyból, kinyitotta a zárat.

Grover állt az ajtóban, mögötte a zuhogó eső. De nem... nem egészen Grover.

– Egész éjjel kerestelek – zihálta kifulladásra. – Hova tűntél? És mi a fenét képzelteél?

Anya elszörnyedve nézett rám... nem Grovertől félt, hanem at-tól, amiért jött.

– Percy – próbálta túlkiabálni az esőt. – Mi történt az iskolá-ban? Mit nem mondtál el nekem?

Földbe gyökerezett a lábam, döbbenet bámultam Grovert. Nem fogtam fel, amit láttam.

– *O Zeu kai alloi theoi!* – üvöltötte a barátom. – Itt van mögöt-tem. Nem mondtad meg anyádnak?

Túl nagy volt a sokk, hogy leessen a tantusz: Grover éppen ógörögül siránkozik, én pedig tökéletesen értem. Túl nagy volt a sokk, hogy átgondoljam, miként jutott el a bungalónkig Grover

egyedül, éjnek évadján. Mert Groveren nem volt nadrág, és ahol a lábának kellett volna lenni... a lábának kellett volna lenni...

Anya szigorúan nézett rám, és olyan keményen csattant a hangja, mint még sosem.

– PERCY! Mondd el! MOST!

Dadogtam valamit az öreg hölgyekről és a gyümölcsös bódéről és Mrs. Doddsról, anya meg csak nézett rám, és az arca halottspadt volt a villámok fényében.

Fogta a retiküljét, rám adta az esőkabátomat, és azt mondta:

– Be a kocsiba! Mind a ketten. *Nyomás!*

Grover odafutott a Camaróhoz... illetve nem egészen futott. Űgetett! Bozontos fara rázkódott, és hirtelen világossá vált a láb-izomi-rendellenességének oka is. Megértettem, miért tudott olyan gyorsan futni, és miért sántított, ha csak sétált.

Mert ahol a lábfejének kellett volna lenni... ott nem volt lábfej. Páros ujjú patája volt.

KEDVES HALANDÓ OLVASÓ!

Megesküdtem a Styx folyóra, hogy ami ebben a könyvben le van írva, az elejétől a végéig kitaláció.

Nincs semmiféle Perseus „Percy” Jackson nevű tizenkét éves fiú. A görög istenek csak régi mítoszok. Egészen biztosan nincsenek gyermekeik halandóktól a huszonegyedik században, és Félvér tábor nevű hely sem létezik, ahol félistenek, fiatal hősök táboroznának, akiket én tanítok és edzek arra, hogyan éljék túl szörnyűséges ellenségeik támadását.

Percy sosem találkozott szatírral és Athéné lányával sem. Egyáltalán nem indultak együtt az Alvilág kapujához, hogy megakadályozzák az istenek közötti katasztrofális háború kitörését.

Mindezek után figyelmeztetnem kell téged, alaposan gondold meg, Melkezd-e olvasni ezt a könyvet. Ha bármi felkavarót érzel olvasás közben – ha gyanítod, hogy ez a történet a te életedhez hasonlít – **AZONNAL HAGYD ABBA AZ OLVASÁST!** A következményekért semmiféle felelősséget nem vállalok.

Az olimposzi istenek (akik persze nem léteznek) óvjanak benneteket!

Üdvözlettel:

Chiron Kentauros

Hősök Halhatatlan Edzője

Tevékenységi Igazgató, FÉLVÉR-TÁBOR

Az OLIMPOSZI TANÁCS babérkoszorús tagja

A Child Magazine az év legjobb könyvévé választotta

A School Library Journal az év legjobb könyvévé választotta

A New York Times 2005. legfigyelemreméltóbb kötetei közé választotta

2999 Ft

ISBN 978 963 245 001 8

9 789632 450018

 Könyvmolyképző Kiadó